

Та доведу вже до краю,
Доведу,—спочину,
Та хоч крізь сон подивлюся
На ту Україну,
Де ходили гайдамаки
З святими ножами,

Поховали, насипали
Високу могилу;
Заплакали, розійшлися,
Відкіль взялися.
Оден тільки мій Ярема
На кий похилився,

На ті шляхи, що я міряв
Малymi ногами.

Погуляли гайдамаки,
Добре погуляли:
Трохи не рік шляхетською
Кровю напували
Україну, та й замовкли:
Ножі пощербили.
Нема Гонти, нема йому
Хреста, ні могили.
Буйні вітри розмахали
Попіл гайдамаки,
І нікому помолитись,
Нікому заплакати!
Оден тільки брат названий
Оставсь на всім світі;
Та й той почув, що так страшно
Некельній діти
Його брата замучили,—
Залізняк заплакав
Вперше зроду; слези не втер,
Умер неборака
Нудьга його задавила
На чужому полі,
В чужу землю положила:
Така його доля!
Сумно-сумно гайдамаки
Залізную силу

Стояв довго.—
»Спочинь, батьку,
На чужому полі!
Бо па своїм нема місця,—
Нема місця волі...
Сни козацьке, душе щира!
Хто небудь згадає.»

Пшов степом сіромаха,
Сльози утирає.
Довго довго оглядався,
Та й не видко стало;
Одна чорна серед степу
Могила осталась.

Посіяли гайдамаки
Україні жито,
Гі не вони його жали.
Що мусим робити?
Нема правди, не виросла,—
Кривда повивас...
Розійшлися гайдамаки,
Куди який знає:
Хто до-дому, хто в діброву,
З ножем у халляві,
Жидів кінчать.

Така й досі
Осталась слава.